

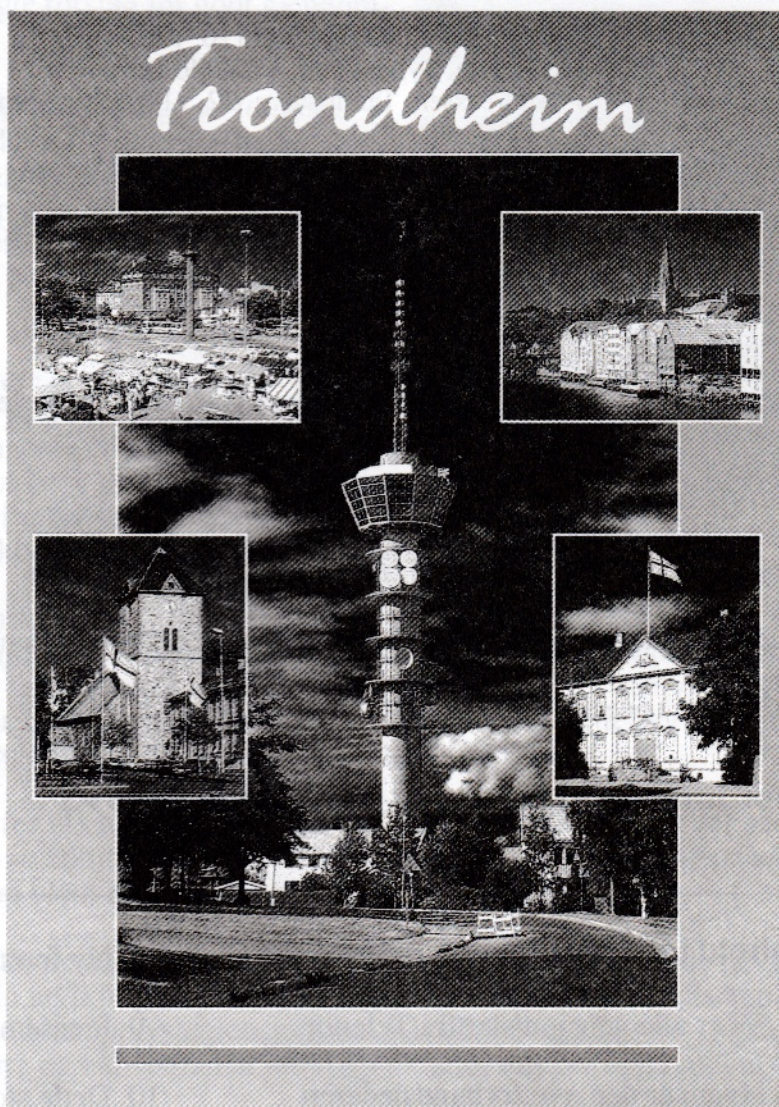
TELE

Nr. 3

1995

22. årgang

**P
E
N
S
J
O
N
I
S
T
E
N**

MEDLEMSBLAD FOR TELEVERKETS PENSJONISTFORBUND

Adresse:**Telepensjonistenes Landsforbund****Postboks 6701 St. Olavs plass, 0130 Oslo****Telefon 22 77 51 30****Landsstyret**

Leder	Henrik Jørgensen, Ammerudgrenda 165, 0960 Oslo	22 25 20 20
Nestleder	Rolf Bakkemo, Oskar Bråtensvei 9, 7024 Trondheim	72 55 68 02
Sekretær	Odd Kjølstad, Trygve Ryensvei 35, 0680 Oslo	22 29 12 83
Kasserer	Ellen Hanssen, Gamborgsvei 2, 3022 Drammen	32 82 29 50
Styremedlemmer	Egil Johnsen, Stenbråtveien 116, 1283 Oslo Aasta Vagle, Syftesokvn. 13, 4046 Hafrsfjord Tor Andreassen, Tandstadvn. 22, 3140 Borgheim	22 75 00 90 51 59 04 94 33 38 67 75
Vararepresentanter	Elsa Jervan Håker, Skolegt. 18A, 9400 Harstad Bjørg Avnskog, Erlevn. 30i, 5030 Landås Johanne Marie Soknes, Grimstadgt. 28, 0464 Oslo	77 06 60 71 55 28 08 20 22 18 09 05
Revisorer	Ivar Breivang, Prost Holsviksv. 36, 1347 Hosle Kjell Berglie, Selvbyggerveien 127, 0591 Oslo	67 14 11 20 22 65 30 05
Varamann	Rolf Sandaker, Prost Holsviksvei 38, 1348 Hosle	67 24 10 20

Telepensjonisten kommer ut 4 ganger i året

Redaktør	Liv Ulsbøl, 2 Strømterrasse 9, 3046 Drammen	32 83 23 48
Redaksjonssekretær	Roar Andersen, Kobbervikhagen 6, 3040 Drammen	32 81 97 30

Trykk: Grafiske tjenester
Opplag 3 000

DEADLINE:**Frist for innlegg til neste nr.: 15. november 1995**

Innhold i dette nummer:	8 Ny forening i Nord-Østerdal
3 Vi er alle pensjonister fra Telenor	9 Pressemelding
4 Hvem er den nye forbundslederen	10 Dette sto ikke i protokollen
5 Ny forbundssekretær og kasserer	11 Hjemreise med forviklinger
6 Pensjonsoppgjøret pr. 1. mai 1995	13 Oslo-foreningen med nytt treffrom
7 Forandringspakken	14 Hyldes til en 70-åring

Lederen

Vi er alle pensjonister fra Telenor

Landsmøtet i Trondheim i månedsskiftet mai/juni i år bestemte nytt navn på forbundet vårt:

TELEPENSJONISTENES LANDSFORBUND

Da landsmøtet behandlet forslag til revisjon av vedtektene, henfalt møtedeltakere til det kjæreste som telefolk kan sysle med: å diskutere formuleringer. Men det stod ikke lenge på. Dertil var de fremlagte forslag for godt gjennomarbeidet.

Det var særlig den tekstmessige rekkefølge av termene TELEGRUPPEN og TELEVERKET som voldt besvær. I denne forbindelse hevdet enkelte sterkt at de er pensjonister fra Televerket! Man kan nok føre en formell argumentasjon for et slikt syn, men er det klokt? Man risikerer å bli slått i hartkorn med dem som er begynt å dyrke dinosaurer.

Vi er pensjonister fra en levende organisme, en levende organisasjon. Riktignok en organisasjon som er i forandring som aldri før, der det kan være vanskelig å få med seg alt som skjer, hører vi, selv for dem som ennå er i arbeid. Likevel, vi bør anstrenge oss for følge med i endringene i Telenor, i overgangen til full konkurransesituasjon for bedriften.

Vi slet i sin tid med andre vanskeligheter. Det var en tid da Telegrafverket var martret av lange ventelister på telefon, og mange av abonnentene som hadde telefon - de manglet summetone. Til og med i selskapslivet var det ikke problemfritt å være ansatt i etaten. Men vi var samtidig med på et metodisk og langvarig arbeid som skjøt fart i slutten av femtiårene, fortsatte gjennom seksti- og syttiårene helt til fruktene av innsatsen kunne høstes i åttiårene.

Det bør ikke være likegyldig for oss hvordan de forvalter arven, de av våre kolleger som ennå er i arbeid og alle de nye som er kommet til. Vi overlot dem en telekommunikasjonsbedrift som var arbeidet opp til å være blant de fremste i verden.

Vi vil gjerne fortsette å identifisere oss med bedriften. Derfor bør vi, som allerede nevnt, anstrenge oss for å følge med i utviklingen av den. Vi regner med at bedriftsledelsen på sin side også vil anstrenge seg for å ha opplyste pensjonister. Alt blir så mye lettere - også i selskapslivet - når vi er informerte og når spørsmål omkring Telenor dukker opp i media og i offentlig debatt.

Et aktuelt område: Med alle endringene som nå skjer på lokalt og regionalt plan i bedriften, bør lokalforeningene være særlig aktpågivne. Det er viktig å passe på de kontaktpunkter man har - eventuelt få opprettet nye - til organisasjonen, til Telenor .

Henrik Jørgensen

Hvem er den nye forbundslederen

Henrik Jørgensen, da du presenterte deg for landsmøtet, sa du det var nærmest tilfeldig at du begynte i Telegrafverket?

Det stemmer. Jeg svarte på en annonse om sommervikarer for telegrafbud. Søkere måtte disponere sykkel.

Du ble antatt, skjønner jeg.

Ja, på telegrafstasjonen i Arendal i et par somre i slutten av førtiårene, fortalte vennlige telegrafdamer meg om de store mulighetene i telegrafetaten. Det satte spor, og jeg gikk lavere kurs høsten/våren 1951/52.

Og hvor ble du så beordret?

Til telegrafsalen, Oslo stasjon. Forsåvidt etter eget ønske, men jeg har angret på at jeg ikke tok noen år i Troms eller Finnmark like etter kurset. De som fikk den erfaringen, har noe som jeg ikke har.

Du tok ikke høyere kurs?

Nei, jeg tok NTH i Trondheim fra 1955 til utgangen av 1959. Først arbeidet jeg et halvt år på Radiolinjekontoret, med arbeidsområdet som "var på mote" den gangen. Deretter fikk jeg et godt tilbud på Fjernkabelkontoret, hvor jeg ble helt til 1972. Det var lærerikt. Kontoret var nærmest et laboratorium for praktisering av moderne ledelsesprinsipper. Sammen med Fjernkabelavdelingen må dette ha vært Telegrafverkets mest effektive arbeidsorganisasjon. Desentralisering førte til at den ble nedlagt.

Og du skiftet arbeidsområde?

Ja, til noe "moteriktig" denne gangen, i LP-sekretariatet. Langtidsplanlegging (LP) med optimistisk horisont 10 - 15 år ble innført i Televerket med LP-komiteen og LP-sekretariatet. Ideen var at det strategiske LP-arbeidet skulle skje i de ordinære fagenhetene, med LP-sekretariatet som koordinerende organ og styring lagt til LP-komiteen med generaldirektøren, avdelingsdirektørene i Teledirektoratet og distriktdirektørene. I parentes: Det var alle direktørene vi hadde den gangen.

Kom det noe ut av LP-arbeidet?

Du spør en som er "part i saken". Jeg mener

selvfølgelig ja. Jeg har hevdet at vendepunktet i Televerkets omdømme kom med den store langtidsplanen som ble offentliggjort som en NOU-utredning i begynnelsen av 1980. Hele Televerket hadde vært med å utarbeide den planen. - LP-funksjonen ble nedlagt i 1990 og jeg flyttet til Televerkets Forskningsinstitutt (TF). I LP-sammenheng hadde vi hatt mye å gjøre med TF, og det var interessant å oppleve dette miljøet på innsiden. 1. januar 1994 ble jeg pensjonist.

Har du angret på at du begynte i Teleetaten?

Aldri. Ved siden av de ordinære stillingene har jeg hatt mange interessante sidespor med utredninger og prosjekter.

Vel - hjertelig takk og lykke til!

Redaksjonen

For 100 år siden

« Ved en fest, som nylig blev givet af National Telephone Co.s personale, gav professor Hughes som svar paa skaalen for gjæsterne følgende interessante historiske tilbageblik tilbedste:

'Naar jeg ser tilbage ca. 40 aar til den første paa tryk fremsatte ide i Frankrig og omkring 30 aar til forfærdigelsen i Tyskland af den første telefon og erindrer, at det kun er 18 aar, siden opfindelsen blev virkelig anvendelig, er jeg i sandhed forbauset over dens vidt vundne anerkjendelse; hvad der for faa aar siden var saa at sige et videnskabeligt legetøi er blevet den nuværende generation en nødvendighet'».

*(Telegrafbladet,
15. mai 1895)*

Her er vår nye forbundssekretær . . .

Odd I. Kjølstad er valgt til sekretær i landsstyret for Telepensionistenes Landsforbund for perioden 1995-97.

Han begynte i Televerket i 1957 da han gjennomgikk perfektjonskurs for radiotelegrafister til kystradiostasjonene og Radiosentralen i Oslo distrikt. Deretter arbeidet han som radioekspeditør ved Radiosentralen. Etter avsluttet Høgere kurs ble han i 1962 beordret som transmisjonstekniker først til Fredrikstad telestasjon og deretter til Oslo FM/TV/RL-stasjon (Tryvann).

Senere ble han tilsatt som overinspektør og leder for sekretariatet i Teknisk avdeling, senere Teletjenesteavdelingen i Teledirektoratet. Arbeidsoppgavene var vesentlig administrative saker. Stillingen ble omgjort til kontorsjef i 1988, en stilling han var tilsatt i fram til 1993 da han aksepterte tilbud om førtidspensjon i forbindelse med omorganisering og bemanningsreduksjoner i etaten. Han hadde da 36 års tjeneste i Televerket.

Hans personlige interesser er historie og fjellturer.

. . . og her er vår nye kasserer

Da Ellen begynte på Rikstelefonen i Drammen i 1944, fikk hun signaturen Girl, og like ung som en girl er hun fremdeles selv om hun sluttet med pensjon i 1991. Nå er hun nyvalgt kasserer i Forbundet, og da jeg spurte henne om hun angret på at hun hadde sagt ja til dette vervet, svarte hun at det er godt hodet får noe å jobbe med og det er godt å holde hjernen i trim.

Egentlig har Ellen holdt hjernen i trim lenge, for foruten å være nestleder i Buskerudforeningen, har hun i mange år vært kasserer for Drammen teleområdes feriehem Odden. Men det er ikke den eneste erfaringen hun har med tallbehandling. I teleområdet var hun ofte brukt som kassererens stedfortreder og ofte også som kasserer og lønningssjef. Da hun ble pensjonert, var hun leder av katalogkontoret, og denne avdelingens arbeidsområder består jo nettopp bare av tall - og de må være riktige til enhver tid.

Uten forkleinelse for tidligere kasserere, har vi fått en kasserer som er svært nøye med inn- og utbetalinger. Ingenting blir utbetalt/girert uten attestasjon og tilvisning på regningene som kommer inn.

Ellen er moderne i sin tenkemåte når det gjelder regnskapet. Hun har allerede forespurt i banken/postgiro om den enkleste og billigste måten hun kan girere ut-/innbetalinger på, og dermed spart Forbundet for mange gebyrer. Hun har også opprettet brevgiro som også sparer både tid og penger.

Personlig har jeg kjent Ellen siden jeg selv begynte på Rikstelefonen i 1944 og lært å kjenne henne som en grei, real og rettskaffen "Girl". Jeg mener Forbundet og vi har vært heldige som har fått henne som kasserer.

Liv

Pensjonsoppgjøret pr. 1. mai 1995

Selv om de fleste nå er kjent med årets pensjonsoppgjør, så starter vi allikevel med en litt mer utførlig orientering om årets pensjonsforhandlinger der forbundsleder Ole Dokke deltok som observatør/rådgiver.

Først noen ord om forhandlingsmønstrer. Det er vel kanskje ukjent for mange at det er pensjonistene selv som er gitt forhandlingsretten med regjeringen om de årlige pensjonsreguleringer. På pensjonistsiden ligger forhandlingsretten hos Norsk Pensjonistforbund. De offentlige pensjonistforbund i SAKO er representert under forhandlingene med en observatør/rådgiver.

Regjeringen deltar i forhandlingene med Sosialministeren, Administrasjonsministeren og Statssekretæren i Finansdepartementet - som møter med rådgivere fra sine respektive departementer.

Dette kan kanskje høres pretensiosøst ut sett i forhold til de yrkesaktive som fører mye av sine forhandlinger på embedsmannsplanet i departementene. Men noe av forklaringen til forskjellen i forhandlingsmønstrer/nivået bunner i at de yrkesaktive kan legge makt bak sine krav gjennom sin streikerett m.m. Pensjonistene har få (eller ingen) andre maktmidler enn de som ligger i deres stemmeseddel. Det er derfor avtalefestet at pensjonistenes talsmenn under forhandlingene får møte 2-3 regjeringsmedlemmer under pensjonsforhandlingene - slik at de når fram til regjeringen direkte med sin argumentasjon, uten mellommenn.

Regjeringen sender det omforenede forhandlingsresultat til Stortinget som har den endelige avgjøringsmyndighet. Det er sjelden stortinget endrer et omforenet resultat. Bli det brudd i forhandlingene sendes pensjonistoppgjøret til Stortinget for endelig avgjørelse med begge parter argumentasjon for sine standpunkter. En slik løsning initierer en stor grad av lobbyvirksomhet i Stortinget fra partenes side (kanskje spesielt fra pensjonistorganisasjonenes side). Det er sterkt ønskelig fra alle parter at Regjeringens og pensjonistenes forhandlere kommer til et omforenet resultat.

Årets forhandlinger startet med et innledende møte i FAD den 5.april.

De reelle forhandlinger kunne først starte etter at lønnsforhandlingene mellom NHO/

LO, i Statsoppgjøret og Kommuneoppgjøret var på det nærmeste ferdigforhandlet. Dette fordi at resultatet i disse 3 hovedoppgjør skal danne grunnlag for pensjonsoppgjøret.

De reelle pensjonsforhandlinger startet i FAD torsdag 4.mai kl 1800 og ble avsluttet sent fredag kveld 5. mai.

Avstanden i tilbud og krav var stor i forhandlingsåpningen, men tilslutt endte oppgjøret slik:

Grunnbeløpet i Folketrygden økes med kr 1150,-, fra 38080,- til kr 39230,- pr år.

Minstepensjonen for enslig pensjonist økes med kr 1.860,-, til kr 63.372 pr år.

Ektepar der begge har minstepensjon vil få tilsammen en pensjonsøkning på kr 3.144,- pr år - og en samlet minstepensjon på kr 107.136,- pr år. (Dvs en pensjon på kr 53.566,- på hver).

Årets pensjonsøkning utgjør 3%. Stat og kommunepensjonister vil få økt sine pensjoner med disse 3%. Det skulle da være enkelt selv å regne ut sin nye pensjon.

Pensjonsoppgjøret 1995 beløper seg totalt til 2.277 millioner på årsbasis.

Til sammenligning kan nevnes at **fjorårets** oppgjør var kr 780,- i tillegg på grunnbeløpet - som ga en økning på 2,1%, og en totaløkning på kr 1.533 millioner på årsbasis.

Denne orientering er gjort såpass omfattende med sikte på dem som måtte fundere på hva de får igjen for sin medlemskap i et pensjonistforbund.

Ingen reduksjon av særfradraget.

Vi vil avslutte denne Medlemsinformasjon med en hyggelige melding.

Det bebudede opplegg fra regjeringen om å øke pensjonistbeskatningen ved gradvis å redusere særfradraget er utelatt i det Reviderte Nasjonalbudsjett for 1995.

Årsaken formodes å være den motstand opplegget ble møtt med fra pensjonisthold.

Det nytter å stå på!

Forundringspakken

Med en viss gru venter vi fortsatt på Stortingsmeldingen om velferdsordningene. Først ble det uttalt at den kommer før Påske. Seinere fikk vi høre at Velferdsmeldingen vil bli lagt fram for Stortinget i juni 1995. Vi undres etter hvert på om Regjeringen tør å legge fram en slik "negativ" velferdsmelding før valget til høsten er over.

Av Aftenposten for 2. april 1995 går det fram at toppledelsen i Sosialdepartementet synes å være forundret over at de ikke får støtte fra folk flest for forslag om at "velstående" pensjonister skal betale høyere skatt. Alle vil ha mer velferd, men ingen vil betale for det, blir det sagt av toppledelsen. Videre: Folk er skeptisk til både høyere skatt og større egenandeler, og da finnes det ikke så mange andre alternativer.

Tenk det! Var det virkelig ventet at "folk flest" skulle juble over forslag om forverring av opptjente velferdsgoder?

Vi er nå lei av å få servert statistiske opplysninger om at bak hver yrkesaktiv står det så å så mange pensjonister. Og at forholdet i så måte blir enda verre i framtida. Myndighetene ser ut til å være ukjent med den usedvanlig kraftige utviklingen som den moderne teknologien har gitt oss, og med at denne sterke utviklingen vil fortsette etter hvert som tida går. Den moderne teknologien medvirker nå til så stor produksjon her i landet, at denne produksjonen oppveier innsatsen fra det synkende tallet på yrkesaktive som "står bak" hver pensjonist. Med andre ord er myndighetenes begrunnelse for forverring av pensjonistenes velferdsordninger ikke holdbar. Det tas overhodet ikke hensyn til den teknologiske utviklingen. I tillegg kommer det forholdet at landets økonomi vel neppe har vært så bunnsolid som nå. Og det er helt uvanlig å forverre levestandarden for en avgrenset samfunnsgruppe under slike forhold.

La oss dessuten trekke fram en del momenter som for det meste er særegne for pensjonistene:

- Mange av pensjonistene har betalt pensjonsinnskudd.
- Pensjonistene har betalt trygdeavgift til og med av sine egen pensjon.
- Mange pensjonister har som yrkesaktive betalt skatt etter regler som inntil skattereformen i 1992 var spesielt gunstige.

De aller fleste av de som er pensjonister i dag, har hatt en relativt lav levestandard, og de har måttet oppleve en nøysom hverdag - i særdeleshet når vi sammenlikner med det som dagens mellomgenerasjon er vant med. Den lave levestandarden og den nøysomme hverdagen har fulgt de nåværende pensjonistene helt fra de ble yrkesaktive og fram til i dag. Ville dagens mellomgenerasjon ta til takke med den samme levestandarden og nøysomheten som de nåværende pensjonistene har hatt - og i tillegg gjennom flere år bli utsatt for sterkt press om ensidig forverring av velferdsordningene?

Tida er mer enn moden for en gjennomgripende mentalitetsforandring når det gjelder synet på og behandlingen av pensjonistene.

Myndighetene kan ikke på nytt sette pensjonistene i en ugunstig særstilling, slik det ble gjort ved skattereformen i 1992. Vi er spente på hva Velferdsmeldingen vil inneholde. Etter det som er skjedd for pensjonistene de seinere årene, synes det ikke å være grunn til særlig optimisme. Foreløpig opplever vi den nye omtalte Velferdsmeldingen som tidas fryktede forundringspakke.

Arne Stensland

Red. merknad:

Når dette leses, er Velferdsmeldingen kommet. Først fikk vi en kortversjon midt i juni, ca. en måned senere hele Stortingsmelding nr. 35. Landsstyremøtet 13. juni ba komiteen, som skal behandle Velferdsmeldingen, om å gi saken høy prioritet.

Studiearbeide - registrering av studieringer

Landsmøtet 1995 gjenvalgte studieutvalget for nye to år, og på det første landsstyremøtet ble leder utnevnt.

Studieutvalgets medlemmer er: Elsa Jervan Håker (leder), Harstad, Tor Andreassen, Tønsberg, Bjørg Avnskog, Bergen.

Studieutvalget har ennå ikke lagt opp til noe program for kommende periode, men dette vil bli diskutert på landsstyremøtet i september. Imidlertid minner utvalget om at det er muligheter for å drive studievirksomhet i foreningene og få dette registrert som studieringer. Alle emner som en ønsker ta opp for å tilegne seg kunnskaper (også hobby) kommer inn under voksenopplæringsloven og gir tilskudd.

Som kjent får Forbundet tilsendt saker som en skal uttale seg om og som blir behandlet seriøst både sentralt og ute i foreningene. Da nedsettes det utvalg og medlemmene møtes for gjennomgang og sammenfatning av svar som videresendes (som eksempel kan nevnes nylig utkomne STORTINGSMELDING nr. 35 om VELFERD MOT 2030). Dette kan med fordel registreres som studieringer, og

en vil oppnå tilskudd som kan avhjelpe f.eks. på eventuelle reiseutgifter for utvalgsmedlemmene.

Det er visse betingelser som må oppfylles:

- Minst 5 deltakere
- Minst 12 studietimer = 9 klokketimer
- Minst 2 dager.

Studieringene skal godkjennes, noe studieutvalget vil ta seg av.

Tilskudd pr. studietimer er kr. 40,- (1995). Ved evn. kjøp av materiell, må bilag vedlegges og endel blir refundert. (Dette kan bli aktuelt hvis foreningene selv må betale f.eks. Stortingsmeldinger).

Innmeldinger av studieringer meldes til Forbundets studieutvalg ved leder, og dere vil få tilsendt registreringsskjema og evn. andre opplysninger.

*Med hilsen - for studieutvalget
Elsa Jervan Håker (sign.)
Skolegt. 18 A, 9400 HARSTAD*

I Nord-Østerdal

Mandag 6. mars ble det besluttet å danne Telepensjonstenes forening Nord-Østerdal med medlemmer fra gamle kontrollkrets. Ialt var 12 pensjonister tilstede. Erling Skjæret, leder for Hamar Pensjonistforening var tilstede og orienterte om rettigheter og plikter.

Det ble valgt et interimsstyre fram til årsmøtet 1996, bestående av:

Leder. Klaus Lillevold.
Skr. Lis Jæger.
Kass. Kjellfrid Kjølmoen.

Etter kort tid var medlemstallet på 22 og er pr. idag 28 medlemmer.

Hensikten er å komme sammen å mimre litt om gamle dager og om vår tidligere arbeidsgiver, samt sosialt samvær med turer etc.

Som leder har jeg allerede vært tilstede på et vellykket landsmøte i Trondheim over 3 dager,.

Vi håper at foreningen er av liv laga og at vi får det trivelig sammen.

*Med vennlig hilsen fra:
Nord-Østerdal
Klaus Lillevold, leder*

Ellers takk for sist på et flott landsmøte i Trondheim

Pressemelding

Telepensjonistenes Landsforbund har på sitt landsmøte i Trondheim i tiden 29. mai til 1. juni 1995 behandlet en rekke praktiske forhold for pensjonistene fra Televerket i forbindelse med omorganiseringen til den nye bedriften Telenor. Det som imidlertid har opptatt landsmøtet særlig sterkt, er den stortingsmelding som regjeringen skal legge frem i vår, og som bl.a. innebærer økt skattelegging for store deler av de nåværende pensjonister.

Landsmøtet ser med stor uro på forslaget om reduksjon av pensjonistenes økonomiske bæreevne. De politiske utspill de siste årene har skapt stor irritasjon og kampvilje blant pensjonistene. Ved skattereformen i 1992, der alle ble lovet skattelettelser, ble resultatet for pensjonistene at de fikk til dels betydelige skatteskjerpelser. Pensjonister med opptjente rettigheter ble pålagt en "toppskatt" på 3 % kalt trygdeavgift. Hva pensjonistene får tilbake av denne avgiften, har ennå ingen politiker kunnet forklare.

Under "århundrets skattereform" i 1992 ble det sagt med klare ord fra både statsråder og stortingsrepresentanter at nå måtte pensjonister med stor tilleggspensjon betale mer trygdeavgift, slik at minstepensjonistene kunne få mere. Denne sammenblanding av pensjon og trygdeordning har ført til stor forvirring blant både politikere og pensjonister. Stortingspolitikere snakker om de "velstående rike pensjonister" og minstepensjonistene og setter de to "gruppene" opp mot hverandre. De har ikke sett eller villet se at det dreier seg om to forskjellige kategorier pensjonister: Pensjonister med innbetalte pensjonsrettigheter, opparbeidet i arbeidslivet, og pensjonister med krav på trygd av folketrygden. Begge kategorier har lovmessige krav.

Det virker svært useriøst og tyder på liten vilje til å sette seg inn i sakene, når enkelte politikere tror at pensjonistene også i fremtiden kan bli "melkekuer" for statskassen.

Tillitt skapes ved gjensidig respekt. Telepensjonistene vil ikke rolig finne seg i at våre dyrt opptjente rettigheter blir skuslet med. Det er en myte å tro at dagens pensjonister ikke har kampmidler. Hva om de mye omtalte oppsparte midler ble tatt ut av bankene i en samlet aksjon? 600 000 pensjonister er en stor prosentdel av landets voksne befolkning. Kanskje burde dette være noe å tenke på i et valgår? Pensjonister er villige til samarbeid, men samarbeid skapes gjennom gjensidig respekt.

Myten om de rike pensjonister må snarest mulig skrinlegges.

Trondheim, 1. juni 1995
Henrik Jørgensen, leder (sign.)

Høstlig vandring

På vandring i skogens
høstlige haller
betrakter jeg løvet
som sakte faller
og stanser opp i
min morgenspasing
og anstiller følgende
kalkulering:
høsten er sommerens
devaluering

Fra landsmøtet

Dette sto ikke i protokollen

Personlig minnes jeg dette landsmøtet med glede. Jeg tror aldri jeg har vært på et landsmøte som har vært så gjennomført fint og hyggelig. Delegationene var både rutinerte og saklige syntes jeg, og det ble aldri noen diskusjon om detaljer. Grunnen var kanskje at Forbundet hadde på forhånd sendt ut sakspapirene til høring og merknader.

Den andre landsmøtedagen var halvparten satt av til besøk i Telemuseet og sightseeing i Trondheim by. Vi fikk en fin omvisning i Telemuseet, et museum med mange fine teledetaljer og som kan være et eksempel for andre telemuseer og verdt et besøk hvis dere er på de kanter. Deretter gikk vi ombord i busser som kjørte oss rundt i Trondheim by i ca. 2 timer. Guiden i min buss kunne alt om byen sin og var meget interessant å lytte til. Bl.a. passerte vi Nidarosdomen, Stiftsgården, Gråkallen, var en tur på Øvre Singsager, men så ingen Flettfrid, stoppet en stund foran den fenomenale hovedbygningen til NTH som forresten minnet meg om et utenlandsk slott, så Lerkendal på avstand før vi ankom Tyholtårnet. Der ble vi servert en deilig lunsj mens tårnet roterte slik at vi fikk se hele byen litt fra oven.

Tilbake til sentrum fikk vi beskjed om å gå. Veien dit var for det meste nedoverbakke og tok vel ca. en halv times tid. Vi passerte bl.a. den berømte sykkelheisen som sittende på sykkel skyver deg opp en bratt bakke i en fart på 1,5 m/s. Trondheim er foreløpig

den eneste byen i verden som har anlagt en heis spesielt konstruert for syklistene. Og vi gikk over Gamle Bybro over Nidelven, men her likte jeg meg ikke pga. nettingen på sidene av broen. Jeg følte jeg ble trukket ut i vannet.

Dagen etter møtte vi alle til et glass sherry før festmiddagen som besto av en deilig suppe, svinekam med grønnsaker og karamellpudding, og selvsagt rødvin eller farris. Det var flere taler og mange fine sanger, en av dem var laget for anledningen og er gjengitt annet sted. Etterpå fikk vi kaffe i baren hvor vi

kunne få kjøpt alt vi ønsket, mens salen ble ryddet for underholdning og dans. Et utmerket telekor underholdt oss med flere sanger og orkesteret spilte melodier som også vi pensjonister kunne danse til.

Hotellet ja - det ble sagt at det var blitt påbygget flere ganger slik at det var litt av en labyrint å finne frem til de aktuelle stedene. Kjøkkenet var aldeles utmerket med variert og velsmakende mat. Rommet mitt lå i femte etasje med utsikt over Trondheimsfjorden og Munkholmen. Jeg nøt å sitte i gyngestolen min å se utover fjorden og betrakte solnedgangen med de vekslende fargene på den lettskyede himmelen.

Men, og det er et stort men - jeg savnet så salongen på Ustedalen. Hotell Prinsen hadde, så vidt jeg vet, ingen slik salong, så derfor ble det en del "romfart" og ikke det sosiale samværet vi (jeg) er vant med fra Ustedalen. Mange benyttet sjansen til å besøke familie og venner når de likevel var i Trondheim. Det gjør man ikke på Geilo. Der går man turer i omegnen og er likevel hele tiden på fjellet.

Så skulle vi hjem, men det er en annen historie.

Hilsen Liv

Hjemreise med forviklinger fra landsmøtet i Trondheim

Dere som satt i fly der oppe, høyt over Gudbrandsdalen, så jo ingenting og ikke fikk dere oppleve det vi gjorde heller, nemlig storflommen på nært hold. Vi var kanskje litt misunnelige, for vi håpet at det var tåke på Fornebu, men jeg angrer ikke et sekund på at jeg valgte denne anstrengende og opplevelsrike hjemreisen.

Det var først på jernbanestasjonen i Trondheim vi fikk vite at vi ikke kom lenger enn til Otta. Riktignok hadde vi hørt noen rykter om "rafting" nedover dalen, men var ikke sikre på om vi skulle tro på disse ryktene. Mens vi sto der og diskuterte hvordan vi skulle komme oss ned til Oslo, løp sekr. Inger avsted for å skaffe flybilletter. Vi var en stor flokk, så det ville ikke bli lett. Vi andre lurte litt på om vi skulle prøve å komme oss til Sverige eller kanskje ta hurtigruten til Bergen og tog derfra, men det var et dårlig forslag for de som skulle til Lillehammer og Hamar. Over høytaleren kom det stadig beskjeder om at toget gikk bare til Otta. Men plutselig kom det en ny melding om at det var satt opp busser fra Otta til Lillehammer og tog derfra til Oslo, og at toget til Otta var klar til avgang - ta plass! Jeg grep bagasjen min, ropte til de som passet på bagasjen til de andre - jeg tar toget, og løp ut på perrongen og inn i den vognen som jeg hadde plassbillett på. Der inne vinket Inger fra Oslo på meg. Så var ingen av oss alene lenger.

Så startet vi. Hva ventet oss der fremme ?

Vi kom så langt som til Støren. Da ble det stopp. Jeg så jernbanemannen kom ut fra stasjonsbygningen og gikk rett bort til togføringen. Konduktøren sto der også. Så lo de oppgitt alle tre. Like etter kom det beskjed over høytaleren at et godstog hadde sporet av like sør for Støren, og at busser ville bli satt opp og at vi ville bli kjørt direkte til Lillehammer. Men vi måtte vente til personalet hadde fått tak i busser og sjåfører. Har du diesel nok da, spurte Inger fra Oslo sjåføren da vi endelig var kommet oss inn i bussen. Man kunne jo aldri vite hva som kunne skje. Jeg har nettopp fylt, svarte sjåføren litt bistert til stor moro for de omkring som hørte dette. Er

det tåke på Fornebu, undret Inger igjen.

E6 var fin den, hvertfall på denne siden av Hjerkin. Veien gikk ved siden av, ja var det Driva den het, den elven ? Forresten elv var det ikke lenger. Den var blitt forandret til et iltrende sinna fossestryk. Og regnet gjorde det hele tiden - noen ganger store tunge drypp, andre ganger klissvått duskregn. Oppe på Hjerkin var det relativt tørt, for herfra rant jo vannet begge veier.

Så startet vi på bakkene ned til Otta. Veien gikk igjen ved siden av stryket som ble mere og mere iltert jo lenger ned vi kom. Det var rart å se de små pistrete bekkene på fjellsidene som vi så fra toget søndag, var blitt forandret til fosser alle sammen. Og ned i Lågen skulle dem, og kom ikke vannet under veien, tok det snarveien over eller ved siden av.

Så kom vi til Otta. Her sto det samlet flere busser. Vi ante uråd. Ganske riktig, vi måtte over i en annen buss som skulle til Lillehammer for å hente natt-togpassasjerer som skulle kjøres til Trondheim.

Nå ble det mere og mere vann både i Lågen og på E6. Ved Fåvang var veien stengt, så vi måtte kjøre et stykke på gamleveien som slett ikke var beregnet på denne svære bussen. Jeg satt slik til at jeg kunne høre sjåføren stadig mumle for seg selv, eg kjem aldri te'bars att. Og det gjorde han ikke heller. For ved Mageli Camping var det kolonnekjøring med bare en kjørebane, og fullt av vann på begge sider av veien. Her var det mange gravemaskiner og folk fra Veivesenet som vasset rundt i vade-støvler og prøvde å holde vannet unna veien. Jeg hadde flere ganger følelsen av å kjøre på en molo med vann på begge sider. Da vi hadde passert, kom jeg til å snu meg. Bommen gikk ned også for den andre kjørebane. Vi var altså de siste nordfra som kom over før veien ble stengt.

Så nærmet vi oss Tretten. Dalen var ikke lenger en dal, men en stor innsjø. Campingplasser blir som regel lagt i nærheten av vann.

forts. side 12

Det var ille å se store flotte campingvogner med fortelt halvveis druknet i den frådende Lågen, store gårder som foreløpig lå som på en øy ute i vannet. Det hele var bare et tids-spørsmål når alt ville forsvinne. For ned av fjellet på begge sider kom disse småfossene styrtende og krevde sin plass i Lågen.

Så endelig nådde vi Lillehammer. Der sto toget og ventet på oss med samme vognnummer og plassbillett nummer som vi hadde fra før. Konduktøren her var alle tiders. Han spurte nemlig om hvordan vi hadde det. Anne-Lise fra Kongsvinger svarte kjapt at vi hadde hverken fått vått eller tørt og bare en pause på hele reisen. Mat skal dere få, sa konduktøren, og like etter kom det rundstykker og kaffe så mye vi ville ha - gratis. Like etterpå kom han for å se billettene. Hvordan skal du komme deg til Drammen da, spurte han. Ja, akkurat det spør jeg deg om, sa jeg, for vi ville ikke være i Oslo før ved 02-tiden, og første tog til Drammen går først ved 06-tiden. Etter at han hadde sagt at jeg kunne få gratis drosje til Drammen, kom han igjen med beskjed til meg om at damen fra Drammen ville bli hentet. Og ettersom du er den eneste jeg har på listen som skal til Drammen, må det være deg. Derfor vet jeg at jeg er den siste fra Drammen som kom helskinnet gjennom flomområdene.

På Oslo S sto min meget bekymrede sønn og ventet på meg. Han hadde ringt overalt og tilslutt fått vite at toget fra Trondheim var vel fire timer forsinket. Selv hadde jeg ingen mulighet til å få ringt hjem, for det var jo først på jernbanestasjonen i Trondheim vi fikk vite om kaoset. Jeg var hjemme i Drammen kl. 02.30 og en ny dag hadde begynt.

Jeg var aldri redd, bare litt nervøs da vi passerte et par skumle broer med de frådende vannmassene like under.

Jeg angrer ikke et sekund på at jeg valgte denne reisemåten, og heller ikke misunner jeg dere som fløy over skyene uten å se det minste av hva jeg fikk se og oppleve av flomkatastrofen på nært hold. Som vår nyvalgte leder Jørgensen sa da jeg snakket med ham i telefonen dagen etter - det var sikkert journalisten i deg som fikk deg til å reagere så lynsnart da beskjeden om tog-buss-tog til Oslo kom. At jeg var skikkelig sliten, er det ikke

det minste tvil om, for jeg har to netter nå sovet i ti timer. Jeg bare synes så synd på de med små barn. Jeg så en mor med en liten baby i hengekøye på magen og med en tre-åring i hånden pluss bagasje - og så regnet det. Jeg synes også synd på kollegaen fra Hamar som hadde et dårlig ben og brukte stokk, men klarte seg ved hjelp av den andre Hamar-damen med å komme fra den ene bussen til den andre. Jeg gjorde som Anne-Lise fra Kongsvinger gledet seg til når hun kom hjem - tok en real bar cognac. Det syntes vi begge at vi hadde fortjent etter en tolv-timers anstrengende reise. Hadde det vært tåke på Fornebu tro ? Bare tanken er herlig.

Hilsen Liv

Liv's merknad: De med flybilletter hadde også problemer, viser det seg. Tønsberg skriver:

HJEMREISEN TRONDHEIM-TØNSBERG.

Til alle som var på landsmøte i Trondheim, sender vi vår hilsen og takker for sist.

Nå vil vi fortelle om hjemreisen til Tønsberg. Ved Trondheim jernbanest. kl. 15.40 fikk vi beskjed! Ingen togforbindelse Trondheim-Oslo pga. flom. Hva da ? Panikken var stor! Astrid straks inn til jernbanens reisekontor, fikk reservert flybilletter Værnes-Fornebu kl. 17.30. Tog til Værnes kl. 15.55 sto klar på perrong 3. Vi stresset avsted. Ved perrong 3, ny melding over høytalerne - passasjerer til Værnes, perrong 1. Igjen ny stress med bagasjen. Vi kom oss på toget som var overfylt. Ny melding igjen, tog fra Trondheim-Otta kl. 16.30, buss videre Valdres-Oslo. Uvisst om vi kom videre den natten, hva da? Etter overveielser ble vi sittende. Klar for avgang. Etter en kort tur, stopp ved Ranheim st. pga. drifstoffmangel. Alle ut av toget og inn i nytt togsett. Endelig, kl. 17.10 fremme på Værnes. Ved skranken for booking, første fly fullt. Neste flyavgang kl. 19.45. Vi pustet lettet ut, slappet av med kaffe og smørbrød. Braathens Safe fløy oss trygt til Fornebu. Med tog fra Lysaker kl. 21.30, var vi i Tønsberg kl. 22.40. Vi var alle enige om at dette var en varm og slitsom hjemreise.

*Med hilsen fra
Astrid - Rut - Solveig
Telepensjonistene fra Tønsberg*

Oslo-foreningen får nytt treffrom og ny adresse

"Da pensjonistforeningen i Oslo feiret sitt 15-års jubileum i 1972, sa distriktsdirektør Bestorp som gratulant at en forening som hadde gjort så mye godt arbeid for våre pensjonister, fortjente å få arbeide under langt bedre forhold. Den trengte et skikkelig kontor, og ikke minst et sted hvor pensjonistene kunne treffe hverandre, og hvor de alltid var velkomne. Han lovet, som jubileumsgave, å sørge for dette." (Sitat fra boka "Oslotelefonen 1880-1985".)

3 år senere, nærmere bestemt 7. oktober 1975, ble dette løftet innfridd ved at distriktsdirektøren kunne overlevere jubileumsgaven til pensjonistene, et treffrom innredet i Telekvartalets 1.etasje. (generaldirektør Øvregard som var blant de innbudte, uttalte at han virkelig var glad for at pensjonistene hadde fått et møtested som i sin form virket hyggelig og hjemlig, og takket distriktsdirektøren for tiltaket. Pensjonistene har gitt uttrykk for sin takknemlighet ved bl.a. å utnevne Bestorp til foreningens æresmedlem, og gi treffrommet hans navn - "Bestorpstua".

Vi hadde tatt sikte på å feire stuas 20-års jubileum i oktober, og håpet på at vi fortsatt kunne hatt den som møtested i minst nye 20 år. Men verden, ikke minst vår interne televerden, er ikke som den engang var, og nødvendige rombehov for Telenor's enheter fører til at også våre "enheter" må omplasseres. Det er vel svakt sagt at vi setter svært liten pris på dette, men må selvsagt forstå at det må ligge vektige årsaker bak en beslutning som sikkert ikke har vært lett for administrasjonen. Vi tar det imidlertid som bevis på forståelse for foreningens viktige arbeid at vi får en god erstatning for Bestorpstua" ved å bli tildelt nye sentrale og velutstyrte lokaler i Kongensgt. 12, bare noen få meter fra Telekvartalet.

Særlig for de medlemmer som har hatt sitt møtested i "Bestorpstua" gjennom mange år og har så mange gode minner derfra, vil flyttingen rimeligvis tyngre mest. Jeg tror likevel at etter en kort overgangsperiode, og med en god innstilling fra vår egen side, vil vi her få et nytt treffrom som vi alle vil få mye glede av. Etter planen vil flytting skje i løpet av september.

Våre nye adresser blir som følger:

TELEPENSJONISTENES FORENING OSLO

Kongensgt. 12

Postadresse: Postboks 6701 St. Olavs plass
0130 Oslo

Hilsen
Arne Kristensen

Postpensjonisten 2/95

Betaling i pleie- og sykehjem

Min kone og jeg holder for tiden på å planlegge vår alderdom, så langt vi kan, da. Vi har begge pensjon, og har nylig solgt vår eneboelig og satt salgssummen i bank. Vi har det bra, har ny leilighet og er relativt friske begge to. Men vi tenker selvsagt fremover, og spørsmålet er hva vi vil sitte igjen med dersom en av oss kommer på institusjon. Vil kommunen kunne ta av vårt bankinnskudd, hva med renter, pensjon etc.?

Å.H.

I dag er reglene slik, at dersom en av dere senere skulle komme på aldersinstitusjon, er den andres pensjon og hele formuen sikret.

Kommunen har i dag ikke lov til å forsyne seg av formuen, men halvparten av renteinntek-

tene, forutsatt at formuen er felleseie, vil bli tatt med i inntektsberegningen. Likevel, den som blir igjen hjemme, skal ikke komme dårligere ut enn om hun/han ble enke/enkemann.

Når vi omtaler lommepenger for dem på institusjon, snakker vi om minstepensjonister. Her er beløpet 1 450 kroner. De som ikke er minstepensjonister, idet de har annen pensjon, tilleggspensjon og/eller kapitalinntekter, beholder 15 % av alt over minstepensjon.

De kan bruke av sparekapitalen også etter at de er kommet på aldershjem, og også gi bort penger uten at kommunen kan gjøre noe med det.

H.E. i "Vi over 60" nr 3/95

Vår hyldest går idag til 70-åringen

som sa - når jeg får sjokoladepudding med vaniljesaus, ja da har jeg det godt med meg selv.

Som alle glade, blide og snille menn liker han kaker og desserter og er alltid glad, for smiler gjør han bestandig. Han har glimt i øyet, for ikke å si øynene, og en utstråling som gjør ham svært godt likt av alle, og i tillegg en populær leder for en av Oslo-foreningene. Og ikke nok med det - han er også aktiv i arbeid med psykisk utviklingshemmede og domsmann i retten. Og ikke nok med det - han var sjåfør for prominente personer på hjemlige trakter under OL, og er primus motor når Telepensionisten skal pakkes og sendes.

Denne mannen liker godt og er vant til å ha mye å gjøre, og det har han bestandig. Derfor blir samtalene med ham, både i telefonen og andre steder, svært så korte - jeg må skynde meg, for jeg skal dit og jeg skal det - ha det! Ingen i verden kan avslutte en samtale så fort som han, og heller ingen kan legge på mikrofonen så fort som han. Etterpå tenker du, nei nå glemte jeg å spørre om det, eller nå fikk jeg ikke sagt det. Det nytter bare ikke å ringe opp igjen, for han har alt fosset ut av huset.

Denne mannen har en hytte ikke langt fra tregrensen. Hytta ligger i nærheten av et fjellvann med plenty av fisk, men han har ikke engang prøvd å fiske der, så noen sportsfisker kan man ikke si han er. Det eneste sportslige jeg forbinder ham med er sykkel, men han bare velter og får vondt i benet.

Hvem denne mannen er? Joda, dere har alt gjettet det Bjarne Hagen vel - leder for pensjonistene i Sentraladm.

Så Bjarne - hjertelig tillykke med 70-årsdagen i november! Alle dine utallige gode venner ønsker deg mange, mange glade og lyse dager i tiden fremover. Ha det hyggelig, spesielt på den ellevte.

Lis

Til vår kjære 70-åring

Hvem kunne vel ane at den unge og sjarmerende overenskomstlønnete telefonarbeideren i Telegrafverket i 1945, skulle ende sin karriere som seksjonssjef?

A jo - med hans arbeidsevner, intelligens og pågangsmot pekte han seg snart ut som en ener, både faglig og ledermessig. Ikke bare som leder, men som en god kollega, venn og hjelper for mange, har han tjenestegjort i ca. ti arbeidsområder i etaten i hele 47 år.

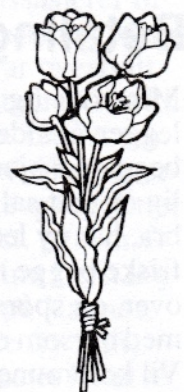
Som pensjonist falt det derfor helt naturlig for denne hedersmann å hjelpe, inspirere og støtte også denne gruppen. Han var derfor en naturlig foregangsmann ved oppstartingen av Televerkets Pensjonistforening, avd. Sentraladministrasjon (TPS). Helt naturlig ble han også TPS' leder, og har lagt ned et stort arbeid i å ivareta de sosiale, økonomiske og kulturelle sider i foreningen, noe som har overtruffet alle forventninger.

Hold pusten - ved siden av det å ha kone, barn, barnebarn, hus, hytte, bil og jeg vet ikke hva, er han for tiden president i CIVITAN, club Oslo, som i første rekke gjelder å hjelpe psykisk utviklingshemmede og blinde----- . Fabelaktig!

Kjære Bjarne - Telepensionistene takker, bukker og GRATULERER med 70 -årsdagen !

Med vennlig hilsen

Rolf

Telepensjonister i Stavanger som manekenger

Ja, selv om en har rundet både 60 og 70 år, har en muligheter til å være med på litt av hvert.

På vårmøtet i Stavanger pensjonistforening sto mannekengoppvisning på programmet. At det var populært kunne en se på frammettet. Heldigvis er messa til Telenor stor nok til å romme mange, så bare en fikk fram kopper på ekstrabordene gikk alt greitt.

Og der kom de, Asta og Åsta, Audny, Margrethe og Gislaug som om de aldri hadde gjort noe annet. Kari Fjelland, engang "riksedame", nå pensjonert eier av en av byens store kjoleforretninger, var konferansier. Hun opplyste om pris og kvalitet ettersom det ene nydelige og praktiske plagget etter det andre kom fram. Og mye fint var der. Til allslags bruk. Reiseklær, vanlige klær, fine drakter og stilige selskapsklær. For noen muligheter vi har til å kle oss opp hvis vi bare vil "sprette litt på pengesekken". At mennene syntes prisene lå litt høyt, skal vi ikke undres på. Sikker lenger siden de har vært med når vi damer

skal "fine" oss.

Stavanger Pensjonistforening er en aktiv forening med mange interessante temaer på møtene. Jeg nevner bl.a.: Pensj.lege Lars Våge om Lægekunsten i Gamle dager, tidligere politiinsp. Torleif Karlsen om Stavanger i gamle dager og Andreas Cappelen om Det å være statsråd.

Og fra 12. til 17. juni går årets tur av stabelen. Til Lillehammer går ferden med stasjon på Høstbjør Hotell. Riktig noe å se fram til.

Stavanger telepensjonistforening får stadig nye medlemmer. Sakte men sikkert kommer de sigende. Og det er forståelig. Møtene har som regel et interessant tema og en treffer på og snakker med gamle kollegaer. Ikke rart det er stor oppslutning. Møtene er hver siste mandag i måneden kl. 18, og ingen kan undres over at vi ser fram til den mandagen.

Arlin Meling

Og slik har vi det i Namsos August 1995.

*Det regner og blåser
på kryss og tvers
over mark og åser
fy og æsj!*

*Korn ligger nede
blir ikke gult
jordbæra råtner
ingen ting er kult.*

*Snilene eter
kål og salat
råtne poteter
blir snart desperat!*

*Rosene henger
sorgfull og lei
trenger litt solskinn
de - slik som jeg*

*Jeg er blitt sur
glemmer å tralle
slik temperatur
tar knekken på alle.*

*Kun myggen formeres
stikker som før.
Nå skal den kremeres
og sendes mot sør.*

*Vårt håp og vår trøst
er at det snart er høst.
Det blir vinter og snø
og slutt på regn og tøy!*

Mary i regnvåte Namsos

"Aldri så vi slik en sommer" -----

